

не е умрял. Сбогом сега... Сбогом, Цвето...
Та ние ще се върнем... Скоро ще се върнем...

Войниците тръгнаха най-последно и поеха пътя, който водеше за града. От време на време те се обръщаха и махаха с белите си фуражки. Наедно с тях вървяха и кучетата. Войвода изглеждаше пак така безучастен, флегматичен и ленив, както всякога. Мишка, весела и пъргава, тичаше лудо наляво и надясно из зелената трева и отдалеч приличаше на голяма бяла птица, която хвърчи ниско над земята. Само Балкан изглеждаше съсредоточен, по-навъсен и по-упорит от всякога. Водеше го Георги на въже, но той се теглеше и обръщаше назад.

Дълго време тълпата жени и деца гледаха подир войниците. Те бяха вече много далеч и едва-едва се виждаха из пътя покрай телеграфните стълбове и между желтите ниви. Никой не си отиваше, никой не помисли за работа. Вън до вратата на кръчмата мъжете приказваха загрижено и тихо. Някой внезапно извика: „Идат! Ето ги!“ На границата, около напуснатия пост, кръстосваха и препускаха конници. Мълчаливо, с светнали от дълбока и нова омраза очи, жените забързаха към къщи. Тук-там високо и ядовито се чуваше клетва и силно се захлопваше врата. Къню кръчмаринът затвори дюгена си и заедно с Радушa, Нейка и другите мъже се